

Доклад по проекта „моето училище е моя дом” – Турция

Само бях чувала за прочутото гостоприемство на турците, но сега благодарение на проекта „Моето училище е моя дом” имах възможността реално да се докосна до тази култура и да усетя гостоприемството на нацията.

Истина е, че нашата и тяхната култура малко или много с годините са се преплели и имаме не само общи думи и гозби, но и общи обичаи и темперамент. Но за съжаление във всяко друго отношение ние сме различни. Уж България е европейската и цивилизована държава, а Турция – варварската, но това явно е някаква териториална заблуда. (България е европейска страна само заради разположението си на континента Европа) . С болка на сърце трябва да призная, че

те се държат много по-цивилизовано от повечето българи, които познавам. Въпроса който ме терзаше през престоя ми там, а и все още, е „Какво е разковничето на успеха” и „Защо сега аз немога да се гордея с българите, какво се е случило с нашия народ, че се е превърнал в това

озлобено, завистливо, невярващо племе, без ценности и морал”. Нямам отговор на този въпрос, остава ми само да споделя видяното и да се опитам да поуча българина на хубавото от турската култура.

Дали заради религията си или силното присъствие на дома, турците са възпитавани в уважение към по-възрастните. Силно впечатление ми направи контраста между нашето училище и тяхното. Работата в училище определено протича много по-спокойно и ефективно именно поради уважението което изпитват учениците към своите учители. Също така в цяла Турция се носят униформи.

Истина е, че децата се оплакват и не всички желаят да ги носят, но е факт че те спазват правилата. А по отношение на учителите приятно изненадана останах от факта че почти всички носят костюми, което ми говори за по добро заплащане, следователно политиката на стараната е насочена именно към усигуряване на едно добро образование, което за съжаление не може да се каже за нашата политика. Учебните часове започват от 8:00ч., като един час е с продължителност 45мин. – сходно с нашата програма. Различията е в това, че те започват деня си строени, слушайки химна и поздравявайки училището си. Смяя да твърдя, че тяхната учебна програма е доста по олекотена в сравнение с нашата. Но не знам дали да приема този факт като положителен или като отрицателен за нашето образование.

Както в началото споменах, турците са изключително гостоприемни. Изненадана останах когато разбрах как се поздравяват турците. Не само с ръкостискане като при нас, но и се целуват по двете бузи. Ние правим това само с най-близките си хора, а те със всеки, с които се запознават. Семейството при което живях бе изключително добре настроено към мен и ме приеха като част от тях. В повечето турски семейства жената не работи, тя е само домакиня и са занимава с отглеждането на децата, а задължението на мъжа е да усигурява прехраната, дори и ако това налага, той да работи на повече от едно място.

Музиката е в кръвта на тази нация. Когато чуят огнените си турски ритми, без значение къде се намират, те започват да танцуват. По време на обиколката на забележителности в Турция, въпреки малкото място в автобуса, танците не спряха, което

допълнително допринесе за положителното настроение на цялата група.

За съжаление няхах близък контакт с учениците от другите страни по проекта и неможах да разбера много за тяхната културата. Но и без да се налага да разговарям с литовската и полската група забелязах, че те не можеха да се отпуснат и да общуват свободно със всички. Сигурна съм също, че това не се дължеше на проблеми с езика, а просто на по-затворената им нация. Моят извод е, че по-южните страни като Италия, Турция и България умеят да комуникират по свободно по-открити са, по-емоционални. А и това не са само мой думи, потвърдени са от повечето турци с които разговарях.

изготвил: Надя Милева, ученичка от 12 а клас